#13 2022

Variabeln

GRANSKAR MAKTEN BEVAKAR KULTUREN

Nyfiken numret

www.variabeln.se

Johan Lindegren är Chefsredaktör på Variabeln. Johan jobbar på Dramalogen som skådespelare, musikalförfattare och ett stort fan av musik i form av musikaler, klassiska låtar och schlagerfestivalen. Johan är ofta i London och hans favoritmusikal är Phantom of the Opera och Les miserables.

Nyfiken

I denna tidning har jag tipsat om olika saker.

Vi har skrivit om olika frågor, nyfikenhet och gjort intervjuer. Nuförtiden så brukar jag träna och ibland jobba hemifrån. Jag spelar även mycket musik och skriver låtar. Jag är fortfarande med i Riff club där jag spelar trummor. I detta nummer får ni höra om Funkis festivalen, där jag också kommer att få gå bakom kulisserna, det är i Februari. I mars kommer jag att åka till Göteborg med Fredrik och Lasse vi ska se på en musikal där, Jesus Christ Superstar, om restriktionerna tillåter!

Söndagen den 6/2 kl. 10 gästpredikar jag tillsammans med Peder Jarnvall i Harplinge kyrka som start på deras Mångfaldsvecka.

Hoppas det blir en varm vår.
Trevlig läsning.

,
Johan Lindegren Chefredaktör.

Variabeln

- den viktiga tidningen.

Den vill se att alla har en röst. Ges ut av Dramalogen som är en del av Halmstad kommun under Kulturförvaltningen. Variabeln ger nyheter, reportage, roliga tips och underfundiga sanningar.
På webben kan du även hitta fördjupningar och lite extra material.
www.variabeln.se

Variabeln på sociala medier
www.facebook.com/variabeln
www.instagram.com/variabeln
Youtube: shorturl.at/jALQT
Pod: Rasmus resonerar

Ansvarig utgivare
Peter Bengtsson
0704-32 82 76
Verksamhetsledare Dramalogen

Journalister
Rasmus Högstedt
Ann-Kristin Eriksen
Carl-Fredrik Lööv
Ola Nilsson

Chefredaktör
Johan Lindegren

Redaktörer
Albin Dangardt
Kevin Tullgren

Formgivare Anders Jauring

Framsidan fotograferad av
Albin Dangardt

Funkis Festivalen 2022 - En viktig festival.

Jag har olika kompisar som ska tävla i Funkisfestivalen. I år ska jag få se hur det ser ut bakom kulisserna och på scenen, hur det känns.

De kommer ha programledare som presenterar och en jury. Sen finns det en orkester också. Vi har spelat in massor av reklam också, där jag och mina kompisar varit med. Vi gjorde den med Malin och Åsa. Det ska blir kul att vara med, jag känner på mig att det är så roligt spela upp det för folket som ska titta. Vi har också Mellopanelen där vi brukar tipsa om artister som ska vara med och tävla i Melodifestivalen innan dom gå på scenen.

Funkisfestivalen är så viktig för alla ungdoma som ska vara med och tävla men vi får inte glömma att hissa upp strålkastarlampor och musiken. Det måste vara med bakom ljud till mikrofon och nån måste vara bakom ljuset som ska hängas upp bakom. Alla artisterna övar på låtar att sjunga. När festivalen är färdig så får man rösta. Funkisfestivalen är så viktig, det är viktigt att den finns kvar och att föreningen finns kvar. Det är en festival som är till för oss som har funktionsvariationer och vi måste också få vara med. Det är viktigt och festivalen är väldigt bra och rolig. Hoppas ni kollar.

Tävlande i Funkisfestivalen 2022

Namn och låt på tävlande.

1. Carina Högwall
sjunger "Alla mina sorger" med Linda Bengtzing

2. Jesper Sjöstedt (
sjunger "Viva la vida" med Coldplay

3. Joel Johansson
sjunger "Du måste finnas" med Newkid

4. Kjell Fagerholm
sjunger "Cadillac" med Hep Stars

5. Sanne Ekstrand
sjunger "Säg mig vad du står"
med Carola Häggkvist och Zara Larsson

6. Christian Hansson
sjunger "Gör mig hel" med GMX

7. Karolina Bjärnlid
sjunger "Sunday morning" med No Doubt

8. Robert Kosic
sjunger "Far jag kan inte få upp min kokosnöt"
med Björn Skifs

9. Fatima Al Zoghbi
sjunger "Daniels jojk" med Jon Henrik

4

7

5

8

6

9

INTERVJU MED

Johan Ripås

Tv-journalist, SVTs Afrikakorrespondent, programledare och författare.

Av Ola Nilsson

Vad gör du på din fritid?
Finns det någon sån tid? Jag brukar spendera mycket tid med familjen, tycker om att springa och träna för att hålla gammal kropp vid liv. Här i Kapstaden där vi bor så finns det hur mycket som helst att göra, det är bara att gå utanför dörren så finns det hur mycket som helst. Fritiden från att vara journalist så gillar jag att skriva böcker. Jag tycker om att gå upp tidigt, jag går alltid upp 04.46, då ringer klockan och så går jag upp och skriver på nästa thriller.

Vad skriver du om?
Jag kom ut med en bok som heter 'Sönderlandet' som är en hittepå bok, en thriller helt enkelt som handlar om en polis som heter Nora Wagner. Hon är med om att hennes kollega mördas framför hennes ögon och hon förflyttas till

skärgården och där händer de mest fruktansvärda grejerna. Så den får du läsa.

Är det någon tidsskillnad mellan där du är och sverige?
Nu sen det blev vintertid så är det det, men annars så är det samma tid i Kapstaden och Stockholm. Det gäller stora delar av Västafrika, det är det som är så bra för man har samma tid som europa, så man kan ha företags filialer här, man kan jobba tillsammans och man pratar engelska och så. Men allt sånt där hoppas vi kan komma igång ordentligt.

Vad är din favoritlåt?
Min första bok hette 'Forever young' där titeln är stulen från Alphavilles 'Forever young'. Den kom ju 1984 och då var jag 10 år och det var det bästa som någonsin hade släppts på skiva. Jag är inte säker på att jag tycker det är bäst, men det är nog den som har betytt mest för mig iaf.

Vilken är din favoriträtt?
Favoriträtt.. Det är nog lite dagsform för vad jag är sugen på för dagen, men jag gillar grillad fisk gör jag. Jag vill inte säga pizza eller något sånt där, för jag vill försöka ha en image av att jag är en välträdnad människa, haha.

Har du körkort?
Jag har körkort för bil och motorcykel. Jag har kört moppe sen jag var 14, innan man fick till och med, krockade nog när jag var 14 också, fick gipsa benet.
Sen blev det lätt motorcykel, tung motorcykel och sen en riktig sporthoj som jag sålde när jag var 30 för det kändes som att det skulle kunna vara härligt att leva tills man fyller 40 också.

Hur är det att jobba i Afrika?
Vi flyttade till kenya 2012 och det är snart 10 år sen och då bodde vi i Nairobi med mina barn. Det var en häftig upplevelse för alla att flytta dit, 1 år efter så kom det en terrorattack precis där vi bodde och där vi brukade gå och handla och så där, så det var en omskakande upplevelse, men vi bodde kvar och vi trivdes jättebra. Jag jobbade och reste runt i Afrika så om jag gör nu och sen flyttade vi till Johannesburg som är ett annat fascinerande ställe att bo på. Att jobba här är lite annorlunda jämfört med USA, Europa, EU, för vart jag än ska så måste jag krångla med visum och försöka komma in i länder som inte är så sugna på att ha journalister där. Det kan vara farligt att röra sig men det är också en enormt fascinerande kontinent, det är ju inte ett land, från Senegal i väst till Somalia i öst, Sansibar, Etiopien, Sydafrika m.m. det är enormt häftigt, alla som inte varit i Afrika bör åka hit. Har du varit här?

Nej, det har jag inte,det är ju så långt.

Ja, men du har ju sju timmar till Nairobi, när vi bodde där så bodde vi granne med deras nationalpark och det är ju savannen liksom. Så ibland när vi hade gäster, så på morgonen, så bredde vi lite smörgåsar, pannkakor och kaffe och sen åkte vi ut på savannen, långt ut och käkade frukost. Där gick det ju på riktigt giraffer som man såg promenera förbi bakom träden. Man såg allt från Strutsar, antiloper till apor. Så att det är ju en otroligt fascinerande upplevelse.

Hur var det att äta frukost på savannen?
Det låter läbbigare än det va, det fanns en lite rastplats där man kunde åka ut och äta dit folk åkte. Men en gång åkte vi ut på en grusig väg och på vägen stod det en noshörning med sin lilla unge och då var det bara att backa tillbaka igen. För blir hon arg då så välter hon ju bilen. Samma med bufflar. Man får hålla respektfullt avstånd.
Men det är oslagbart att se solen gå upp över savannen och dricka en kopp kaffe. Alla stora djur utom elefanter har de där. De har Lejon, Bufflar, noshörningar, det finns allting i stort sett. Det har du kvar på din lista hör jag.

Ja, det låter väldigt spännande tycker jag.
Ja just nu håller jag på och tittar på om jag ska åka till Sudan, de har ju haft stora protester och militärkupp och nu verkar Premiärministern vara tillbaka så jag har fått ett visum där nu också så jag ska nog sticka dit.

Du får vara rädd om dig!
Ja precis, man får vara försiktig.

Ja tack så mycket då!
Tack så mycket, ha det gott!

En spricka i spegeln – KÖNSDYSFORI

Text Rasmus Högstedt

"Rädsla... Jag har en vilja och en röst som vill bli hörd, ändå bävar jag inför sanningen, ett ord och jag är lättad och fri eller sårad och förstörd.

Ångest...Jag försöker sova trots vålnadernas hån och skratt, men hur kan jag låta bli att lyssna när det är mina egna tankar som plågar mig var och varannan natt.
På min kropp bär jag inga brutna ben eller djupa sår, den sanna smärtan döljer sig inombords där den stilla frodats i flera år.

Depression...Vad är meningen i att strosa runt i solsken om hoppet sviktar och livsglädjen rämnar samman? Skulle det det helt enkelt vara bättre för alla om jag klev över kanten och försvann.

Identitet...Jag vill inget mer än att bara vara mig själv, mina drömmars ideala karaktär. Men hur kan jag förverkliga min identitet när jag inte vet vem jag är.
Utseende...Dessa kläder och smink är skälet att jag ler, jag avskyr verkligheten i spegeln, för det är inte mig själv jag ser.

Acceptans...Jag kräver ingen mäktig rikedom eller storslagen framgång. Allt jag vill är att bli accepterad för den jag är och slippa sträva efter att leva enligt könsnormers tvång.

Har du någonsin känt så här?
Som en skugga av ditt sanna jag, som om något är fel med dig? En oförklarlig avsky varje gång du ser dig i spegeln, som du inte hör hemma i din egen kropp? Precis som otaliga andra runt om i världen är du inte ensam. Men varför, varför känner du så här ...?

Denna fruktansvärda sammanslagning av psykisk plåga och fysisk nöd är ett mycket verkligt tillstånd som kallas: "Könsdysfori" Men vad betyder det? En vanlig beskrivning av "könsdysfori" är den psykologiska och/eller fysisk manifestation av distain och nöd en person upplever pga att känna en koppling mellan deras tilldelade kön vid födseln och sin egen känsla av könsidentitet.

Men det förklarar inte riktigt vad det betyder. Könsdysfori beskrivs bättre som "En man eller kvinna som upplever känslomässiga/fysiska känslor av nöd på grund av känslor av att vara fast i fel kropp. " Jag tycker

att det är viktigt att påpeka det medan vissa är medvetna om sin dysfori sedan mycket ung ålder, andra upptäcker det inte förrän i puberteten och inte alla som lider av eller upplevt könsdysfori upplever det på samma sätt! Många människor med könsdysfori tenderar också att identifiera sig som "Transgender" Betydelse:
"Att känna en stark, känslomässig/andlig önskan av att kosmetiskt och/eller medicinskt ändra sitt eget utseende för att bättre korrespondera med deras upplevda könsidentitet. " Medan vissa känner ett stort behov av att fysiskt ändra sitt utseende för att vara som de är, är vissa bara inte bekväma med sin tilldelade könsidentitet och kan välja att identifiera som motsatt kön eller annat genom mindre drastiska eller radikala medel, som helt enkelt byta namn, be att bli tilltalad som han/hon/de, eller klä sig till könsanpassad klädsel. Detta brukar kallas: "Könsbrist" eller "Tilldelad könsdissociation"

Det finns också en annan form av könsidentitet som kallas: "Cross dressing: "Cross dressing är handlingen eller livsstilen att bära kläder och/eller tillbehör som bärs av motsatt kön, antingen för komfort eller medel för att uttrycka sin känsla av könsidentitet "

Giltigheten av denna handling är emellertid ibland omtvistad och anses vara ett tabu bland vissa av HBTQ -samhällets medlemmar, de betraktar det som en "respektlös" eller "otrevlig handling av könsidentitet uttryck "på grund av att det vanligtvis ses som en "Transvestism kink/fetischism" snarare än en genuin form av kön identitetsinformation.

Att tänka om.
"Könsdysfori" De med "könsdysfori" identifieras vanligtvis som "transpersoner" mening: Att uppleva känslomässig och psykologisk nöd pga känner sig kopplad till den kropp eller kön du föddes med.

"Avvikelse mellan könen" Könsbrist är när en person känner att de inte umgås med antingen manliga eller kvinnliga normer för könsidentitet och leder inte alltid till känslor av dysfori.

"Cross-dressing" Cross-dressing är handlingen att bära kläder och/eller tillbehör som bärs av motsatt kön antingen för komfort eller bättre umgänge med din känsla av könsidentitet.

"Innan jag fortsätter vill jag rensa upp några vanliga, HBTQ/HBTQ+ myter och missuppfattningar ... "

Myt 1
Kirurgi är högsta prioritet för alla transpersoner.

Faktum
Medan kirurgi anses vara en stor del av könsidentiteten bekräftelse för många transpersoner och könsbrist människor anses inte alltid vara en huvudprioritet eller nödvändighet för
alla.

Myt 2
Att låta transpersoner och icke -överensstämmande kön använda köns lämpliga toaletter och omklädningsrum är en säkerhetsrisk.

Faktum
Tanken att en transperson skulle använda offentliga toaletter och omklädningsrum för att orsaka skada eller tillfredsställa sexuella/erotiska uppmaningar är baserat på rädsla och paranoia och har ingen trovärdig eller vetenskaplig bevisad äkthet.

Myt 3
HBTQ är ett val.

Faktum
Du väljer inte helt enkelt att älska en annan man eller kvinna så som du väljer vilka kläder du ska ha. Samkönade relationer är inte mer främmande än någon annans romantiska känslor som delas mellan heterosexuella par. Det är bara två människor som råkar vara av samma kön som blir förälskade.

Min personliga åsikt
"Från det att vi föddes fick vi en könsidentitet enbart baserat på vilken anatomi vi har - man eller kvinna. Helt enkelt baserat på vad könsidentitet vi föds in i, om du är född som man är du förväntas dölja dina känslor, vara tuff och modig, ha en stark fysik, som lastbilar. Tv -spel och ligga med så många tjejer som möjligt på så kort tid som möjligt, för om du inte gör det är du inte riktig MAN. Eller: Om du är född som kvinna förväntas du vara känslomässig, var inte våldsam, du måste vara passiv, vänta på att en kille ska bjuda ut dig, du ska vilja leka med dockor och vara besatt av smink och mode, för om du inte gör det är du inte en riktig kvinna.

Fortsättning S. 16

INTERVJU MED

Muhamed Diab DANSARE

Av Ola Nilsson

Hur är det att vara dansare?
Det är underbart faktiskt, jag kan inte föreställa mig hur det skulle vara om jag är inte var dansare, det är svårt att förklara för folk hur det känns att var dansare, att ha en relation mellan din själ och din kropp är en underbar känsla som bara en dansare kan förstå. Att vara dansare betyder att du har friheten att kunna säga allt du behöver utan ett enda ord. Att vara dansare betyder att du äger hela världen även ifall det känns jobbigt ibland, för att du måste förstå vad din kropp behöver göra, alltså hur kan du stärka den och när behöver du vila.

Vilken är din favoritfilm?
”Us, children of the camp” som är regisserad av Samer Salameh. Det är en dokumentärfilm som betyder mycket för mig, det handlar om oss som barn föddes på ett flyktingläger för Palestinier i Damaskus/ Syrien och uppväxta med syriska revolutionen/kriget. Jag försökte titta på den flera gånger i början men orkade inte, det svårt att se mina vänner som jag växte upp med i filmen men de lever inte längre, till slutet orkade jag se hela filmen, och jag är faktiskt stolt över mig och min generations barn som kämpar varje dag för att kunna överleva efter allt som hänt och händer med oss.

Vilken är din favoritmat?
Jag äter allt, men min favorit mat är Mandi, det är risrätt med kött och stark sås, en mat som är populär i Jemen, de brukar laga den i ett hål under golvet, jag rekommenderar starkt att ni testar den.

Vad gör du när du inte dansar?
Jag jobbar faktiskt mycket även när jag pluggar, jag pluggar till ‘internationell kulturprojektledare’ och har haft det svårt att få tid mellan jobb, studier och dansen men det känns bra ändå.

Vilken är din favoritlåt?
Jag har ingen favoritlåt, det beror på hur jag mår och vad jag behöver lyssna på, men jag lyssnade senast på ”Som dem” med Saretti.

Lagar du mat, eller köper du utemat?
Jag lagade mat när jag bodde ensam, jag kan inte så mycket men jag gillar att laga mat när jag har tid. Och nu bor jag med mina föräldrar, så jag vågar inte komma in i köket när min mamma hemma.

Har du körkort?
Jag har körkort fast jag blev av med det två gånger, men nu hoppas jag att jag kan behålla det.

Vad betyder dans för dig?
Frihet. Dansen är den enda anledning som får mig att

leva och fortsätta kämpa med detta livet. Dansen har ändrat mig mycket faktiskt, den har tagit mig från mörka gator till stora teatrar i världen, dansen är det enda sättet som gjorde att jag kunde fly från skiten som är runt om mig varje dag.

Ser du på komedi eller romantik?
Komedi självklart.

Vad har du för drömmar?
Om du frågade mig om mina drömmar innan jag var 8 år så skulle jag säga något helt annat. Jag hade flera drömmar när jag var barn men livet var tyvärr mot dem, och just nu drömmer jag inte för att jag kan inte sova på natten. Jag slutade drömma för längesen eftersom jag tror att drömmen är en fantasi som vi försöker gömma oss bakom när vi kan inte nå till våran mål. Personligen om jag vill nå någonting så kommer jag säkert att nå det utan att behöva drömma.

Londonresan

Vi åkte till London måndagen den 11 oktober. Vi åkte först till Falkenberg för att äta lunch på laxbutiken. Sen åkte vi till Landvetter, vi kom fram sent för flyget var försenat. Lotta hämtade oss på Heathrow. Det var första gången vi såg Lottas nya hus. Det var så fint, jag sov där uppe i gästrummet i en stor dubbelsäng. Jag hade eget stort badrum, jag trivdes jättebra. På tisdagen slappade vi och utforskade det nya huset.

På onsdagen åkte jag och min syster iväg till Harry Potter studion vi hade så kul tillsammans vi såg filmen om Harry Potter bakom kulisserna hur den gjordes. Vi har ätit där på restaurang och jag drack en butterbeer. Det var något som Harry Potter tyckte om. Det smakade inte öl utan som chokladkola ganska sött.

Vi drack afternoon tea, det betyder att man dricker te och äter små goda mackor och goda kakor. Det var en mysig dag.

Varje dag gick vi ut med hundarna i skogen, jag tycker det är skönt att vara ute. Vädret har varit soligt och ganska varmt.

Jag har tränat på gymmet nästan varje dag. På gymmet finns många grejer som jag kan träna med. Vi skulle varit och tittat på Leos rugby-match på fredagen, men tyvärr blev den inställd. Leo är duktig på många sporter. På hans skola har de mycket sport.

Den 16e okt fyllde pappa år. Vi firade pappa hela dan. Lotta hade förberett frukost med pannkakor sylt färsk frukt och grädde. jag tycker det är en riktigt god frukost. På eftermiddagen klädde vi oss lite fina för att åka in till Guildford för att först gå till en pub som pappa gillar o sen till en restaurang där vi skulle äta middag.det var ett jättefint ställe med mycket folk. Jag åt en god hamburgare o drack öl till.

På kvällen när vi kom hem fikade vi med kaffe och tårta.

Jag tror att pappa är alledeles för nöjd med sin födelsedag.

Idag gick jag upp tidigt för vi skulle åka och titta på när Leo och Henry spelade fotbollsmatch. Vi fick dela på oss för de spelade på olika platser men på samma tid. Tyvärr förlorade båda sina matcher men de spelade bra ändå. sedan träffades vi alla hemma för att äta lunch.

Sedan badade Henry och Leo i deras pool. Det var 25 grader i vattnet men jag kände inte för att bada utan kollade på dem när de simmade och busade runt.

Vi har varit ute en långrunda i skogen med hundarna. Det var vackert väder och riktigt skönt .Det är bra motion att gå med hundarna. När vi kom hem bad mamma att jag skulle träna lite på gymmet och sedan jobba på min dator. men jag lyssnade inte alls på vad hon sa utan tittade på tv hela dan.

Efter middagen gjorde jag lite träning på mitt rum och jobbade på datorn så mamma blev lite nöjd.

Igår gick vi ner till en pub som heter The Anchor som ligger utmed Themsen. Dit går vi ofta när vi är hos lotta för den är så mysig. Där kör typiska engelska kanalbåtar som ibland lägger till vid puben.

Det blev en rejäl promenad fram och tillbaka.

Vi brukar åka till ett fik som heter Pinnocks i Ripley en liten ort inte långt från Lottas hus. De har gott nymalet kaffe och goda kakor.

En dag åkte vi till Guildford för att köpa lite julklappar. Nu ska vi snart åka hem. det känns inte så roligt kommer att sakna dem alla.

Det har varit jätteroligt att vara här och mysa tillsammans.

INTERVJU MED

Emilia Lec-Alsén
FÖRFATTARE

Av Rasmus Högstedt

Emilia, vem är du?
Jag heter Emilia Lec-Alsén och jag är som du säger snart författare. Eller jag kallar mig författare redan för att boken är ute för att förbokas och den är på väg från tryckeriet, så jag får börja kalla mig för författare nu tycker jag.

Det måste vara häftigt att gå från att sitta och fundera över en bok till att sitta och ha en fysisk egenskriven bok i handen nu, hur har den resan varit?
Det har varit en lång och intensiv resa, men det är jätteroligt verkligen. Just nu är den på tryckeriet så om en eller två veckor ska den vara klar.

Är det många som förbokat boken?
Jag vet inte, boken går ut genom ett förlag, så när boken väl kommer ut får jag fråga hur det gått med förbokningarna.

Den här boken du skrivit, vad är det för bok?
Det är en fantasi, denna boken är del ett av sex och kallas ”När våra vägar korsas”. Just den här delen fokuseras väldigt mycket på den här gråzonen som finns i krig och mellan det goda och det onda. Särskilt inom fantasi så finns det väldigt tydligt det onda och det goda, men jag har valt att fokusera på gråzonen av att allt inte är så tydligt.

Hur kommer det sig att du började med fantasi och började att skriva?
Jag har alltid varit kreativ, alltid målat, pysslar och skrivit. Inom fantasi finns en viss frihet till att utveckla och hitta olika spännande idéer som jag lockades av.

Jag själv försöker hitta min egna berättelse, jag kan hålla med om att inom fantasi har du chansen att göra en stor värld jämfört med att utgå ifrån vår verklighet.

Som du säger är det inte alltid svart och vitt, utan gråzonen är väldigt intressant. Hur började du och hur fick du idéen att göra just en bok?
Från början var bokserien grundad i ett rollspel som jag och min man har haft och det började vi med för 6-7 år sen. Det var en tid punkt där jag kände att det vore kul att ha vår roll och ha det på sin hylla. Vi var så stolta. Det var inspirerat av Dragon Age och jag hade många idéer från en tidigare bokserier som jag vill göra så jag startade världen och idéen kombinerat mellan gamla och nya

idéer. Medan jag skratt och se det, varje gång jag fick tillfälle, när sonen sov, hemma, på jobbet satt jag och skrev, sen började folk bli intresserade av vad jag skrev, så jag fortsatte och här är jag idag.

Hur lyckas du balansera familjeliv och bokskrivande?

Ja, ju äldre sonen har blivit så är det svårare att hitta tid till skrivandet.

Jaså? Jag tänkte tvärtom att de blir mer självständiga?

Jo, så är det väl, men när han va liten så sov han tre timmar och sen vaken tre timmar. Men jag får fortsätta skriva när han sover. De sista två åren har varit väldigt mycket kring att redigera.

Jag kan förstå det, med min autism så fastnar ja ofta i detaljer istället för att gå vidare och sen gå tillbaka och rätta. Jag hatar det, jag lägger hellre 20 minuter extra och blir nöjd med ett stycke än att göra klart det.

Så är det, jag är precis likadan. Det ska jag göra annorlunda till nästa bok, det är ju att man vill ha det så bra som möjligt och man säger att när man ska lämna ifrån boken till en lektör, då ska du vara så nöjd att du inte kan göra något mer med din bok, men det kan jag inte, det finns alltid något att ändra tycker jag.

Handlingen om boken. vad är själva handlingen i boken?

Du får följa väldigt många karaktärer, det är 11 stycken totalt .Du får följa deras perspektiv och resor och boken heter ”När våra vägar korsas” och den handlar om när karaktärernas vägar korsas och det utvecklar dem på olika sätt genom boken. Du får bland annat Lou Khan som länge har planerat att återskapa det forna Tarasur imperiet och sen när hans lönnmördare visar sig ha livsavgörande hemligheter så tvingas han tänka om. Sen följer du två skogsalv systrar med olika syn på människor, man får följa deras resa när de inser att alla inte går att lita på. Du får följa Viktor som är tempelriddare som svurit på att skydda dem oskylda mot demoner och magiker. Alla dessa får träffa varandra på ett eller annat sätt genom boken.

Låter väldigt intressant, jag vill plocka upp en kopia direkt! Eller åtminstone när boken släpps då! Att bli författare, var det en dröm sen tidigare?

Jag har alltid vetat att jag vill jobba med något kreativt, måla eller teckna. Det är där min passion har legat, men jag har alltid skrivit vid sidan om. Det har varit många berättelser som legat i datorn utan att det har hänt något med det.

Det gäller att tänka kritik som kritik, det är inget personligt angrepp utan kritik för att utveckla berättelsen och sig själv. Sen gäller det att själv avgöra vad som gynnar boken och inte.

Hur gör man när man är färdig med boken? Vad gjorde du?

Det finns lite olika alternativ som jag känner till, traditionellt förlag, du skickar in boken till alla förlag som finns i Sverige, de tar sig an boken och de betalar alla kostnader för boken, men tar även en större del av själva boken. Då har de all kontroll och det var jag inte så sugen på, det var inte så aktuellt för mig. Och då tänkte jag köra på egen utgivning, då betalar du alla utgifter själv, marknadsföringen själv osv. Men sen hittade jag något som är mittemellan som heter ”hybridförlag” där alla fungerar olika. Jag själv står för utgifterna men förlaget stöttar upp med marknadsförings biten och de har kontakter med bokkedjan och så. Jag tyckte det lät bäst, de har ju en bit av kakan så klart.

Du pratade att vanliga förlag har mer kontroll, vad innebär det?

Vad jag känner till så äger de boken under en viss period och jag vill i slutändan vara den som äger boken. Jag spenderar ju massa tid på att skriva boken och då va jag inte så sugen på att ge någon annan en större andel av boken än mig själv. Då betalar jag hellre kostnaderna själv.

Om allt går vägen, vilket vi hoppas så klart, är planen att skriva fler böcker?

Ja, tanken är att gå igenom bok två nu efter nyår, jag ska ta lite mental vila och sen skriva nästa bok. Den första boken är på 954 sidor, så mycket läsning för pengarna och nästa bok hamnar på mellan 500-700 sidor. Boken är lite annorlunda jämfört med annan fantasi och det finns inte jättemycket i Sverige

Du har gjort en imponerande resa och jag ser fram emot allt som framtiden har att visa. Emilia, författare, din bok ”När våra vägar korsas” kom ut 22:e november. Vart kan vi köpa boken?

Ja, den finns på Akademibokhandlen, Bokus och Alibris.

Tack för att jag fick göra den här intervjun!

En spricka i spegeln – KÖNSDYSFORI

Vi förväntas växa upp och anpassa oss till vårt respektive samhälles normer av manliga eller kvinnliga könsroller. Vi fortsätter prata om rätten att individuell mångfald, men vi bestämmer vad som är bäst för våra barn, vad kläder de bär, vilka leksaker de leker med och hur de ska agera eller känna sig i vissa situationer.

Ibland, precis som årstiderna, när vi blir äldre, så som vi uppfattar det oss själva och omvärlden förändras. Kanske är du en pojke som föredrar att sminka sig och vara kreativ eller kanske är du en tjej som föredrar att fixa bilar och spela videospel. Om vi verkligen vill behandla andra som jämställda är det första steget att sluta döma och anklaga människor baseras på första intryck eller hur de ser ut istället för deras handlingar och vilka de verkligen är inom. "

Se mig som jag är
"Jag vet att det jag är påväg att säga låter som en riktig klyscha, jo, allvarligt, säg inte att detta inte känns lite bekant!"
Ärligt talat så vet jag inte riktigt hur eller när allt började, jag har helt enkelt känt mig "annorlunda" och att jag aldrig passat in.
När jag var liten brukade jag ofta leka och busa med mina kompisar och hamna i trubbel ibland, precis som alla andra barn. Samtidigt så längtade jag också efter att få leka och umgås med tjejerna i klassen fast jag inte alltid hade modet att fråga om jag fick vara med, jag var helt enkelt för blyg och rädd att bli retad och mobbad av de andra barnen bara för att jag ville vara med tjejer.

Jag vet inte heller varför jag har varit så fascinerad av kvinnokläder. eller åtminstone möjligheten att prova dem, jag hat gjort det så länge jag kan minnas. Det hände ibland att jag fick chansen, mestadels tack vare två gamla skolkamrater i lågstadiet som lät mig prova några plagg då och då eller ibland om jag sov över kunde jag smyga upp mitt i natten och rota runt i deras garderober som ett ivrigt barn på julafton... (suck) "Ja, jag vet precis hur illa det här kanske låter, men kom igen, jag var ung och dum, om något barnslig och nyfiken, okej!" (Hursomhelst!" :)

Den stora frågan är bara "Varför?"
Varför upplevde jag ett så starkt behov av att få umgås med kvinnor? Kan det bero på min misstro mot män som orsakats av mobbningen pga min visuella funktionsnedsättning som jag utstått genom åren? Kanske.

Är det för att jag har fått växa upp med flera olika manliga personer, var och en med sin egen unika övertygelse när det gäller hur man gör uppfostra ett barn istället för bara en enda tillförlitlig manlig förebild till se upp till? Kanske. Beror det på att jag spenderat stor del av min barndom med att spela och interagerar med mina tre yngre kusiner, där två av dem är kvinnor? Potentiellt.

Vad sägs om de människor jag har känt mig närmast och vördade över år som alla är kvinnor, min mamma, två av mina kusiner och båda mina mormödrar bara för att nämna några? Plaseble

Tänk om jag klär mig i damkläder helt enkelt för att jag tror att det är så bekväm och jag känner mer kontakt med min feminina energi och gör det inte sinne att omfamna det trots vad andra kanske tycker om mig snarare än bara blint acceptera mitt tilldelade kön och försöka vara en typisk bild av en man och lever upp till de manliga egenskaper som förväntas av mig?
Vem vet...

Så, din första tanke om mig nu är väl då att jag identifierar som transperson, eller hur?
Tja, på sätt och vis så stämmer det. men den stora skillnaden på mig jämfört med andra som lever med

könsdysfori är att graden av könsdysfori jag upplever svajar och skiftar till skillnad från många transpersoner vars upplevelse av könsdysfori är konstant och ihållande.

Nästan varje dag eller varannan vecka är min egen identitet oviss, jag vet aldrig vem jag är eller hur jag mår förrän jag vaknat och ställt mig framför spegeln. Ibland kan jag vakna på strålande humör och se på mig själv med ett leende, andra dagar gör jag allt för att slippa se mig själv och känna att jag skäms för mitt utsende.

Detta kallas ofta för "Gender fluid" Det vill säga: en person som identifierar sig både som man och kvinna och växlar fritt mellan två olika identiteter och/eller personligheter under varierande tidsperioder - till exempel - mitt namn är i vanliga fall Rasmus Högstedt, men ibland så kanske jag känner mig mer bekväm i min feminina energi och bestämmer mig för att byta klädstil och/eller namn till Ronja Högstedt så länge jag känner behov av det.

Så har det varit mestadels av mitt liv, men under det senaste fem/sex åren har jag dock blivit mer och mer självmedveten och börjat ifrågasätta min egna könsidentitet. Min upplevelse av könsdysfori har successivt utvecklats från en tillfällig känsla av att vara en främling i min egen kropp till ett nästan vardagligt stressmoment, varav jag vid ett tillfälle, mådde så dåligt att jag faktiskt övervägde att ta mitt liv… Dock, som tur var, fann jag mitt förnuft och kontaktade någon jag har ett nära band med, något jag är enormt tacksam för.

Tyvärr är verkligheten sådan att självmord, självmordstankar och självskadebetende är ett vanligare problem bland transpersoner och personer med könsdysfori än man kanske tror, många som lider av könsdysfori lider ofta också lika mycket till följd av rädsla och stress inför hur familj och vänner eventuellt reagerar på deras uttalande eller att deras psykiska, samt emotionella, välmående inte kommer att tas på allvar. Vi här i Sverige är lärda att älska och värna allas rättigheter och lika värde, men detta är dessvärre inte fallet världen över. Vissa riskerar att bli utslängda från sina hem av sina egna föräldrar och inte längre räknas som en del av familjen eller bli attackerade. skadade eller i vissa fall, dödade.

Det har varit ett minst sagt jobbigt och turbulent uppvaknande för mig, dock är jag glad att jag lyckats kämpa vidare och kravla mig ur snår busken jag så länge suttit fast i.
Många har stöttat mig redan från första början, vissa har ingen åsikt om saken och andra ifrågasätter min psykiska hälsa. Trots det, är jag mer positivt inriktad idag än jag känt mig under en lång tid. Jag vet att även om jag kommit en bit på vägen, har jag ännu en lång och svår resa framför mig, dock gör jag den inte ensam. Oavsett vad som än sker, för bättre eller sämre, ser jag fram emot att en dag känna den där inre friden jag så länge längtat efter och att en dag få se mig själv i spegeln och älska mig själv igen precis som jag är…

"Whoever you love or whoever you are, you will still always be an amazing and incredible person. No snowflake is ever the same, you´re precious, unique and beautiful, because you´re you, and that's what makes you irreplaceable."
(Rasmus/Ronja Högstedt - Variabeln)

"If you can´t love yourself how the hell are you gonna love somebody else?"
(RuPaul - RoPaul´s dragrace)

"This is who i am inside! this is who i am, i´m not gonna hide! Cuz´ the greatest risk will ever take us by far. so stand in the light and be seen as we are. stand in the light and be seen as we are…" (Lyrics

INTERVJU MED

Malin Mendel

Sedan 2005 SVTs utrikeskorrespondent i Indien.

Av Ola Nilsson

Hur är det att spela in tv-serien Världens Sämsta Indier?
Det är roligaste jag har gjort tror jag, vi har det väldigt kul David Batra och jag, jag ser fram emot att göra säsong tre och alla saker som jag ska utsätta honom för.

Vilka länder har du jobbat i?
Jag har jobbat allra mest i indien, men för länge sen i mellanöstern och andra delar av asien och jag har även varit i grannländerna till Indien, Sri Lanka och Nepal.

Vilken är din favoritlåt?
Havana, Ola lah

Vilket var ditt första jobb?
Det var som diskare på restaurang!

Vad tycker du om göra när du är ledig?
När jag är ledig tycker jag om att vara med min familj, mina vänner, yoga, laga mat och promenera.

Vilken är din favoritmat?`
Min absoluta favorit mat är hemlagad indisk mat med nygräddade chapatis.

Har du körkort?
Ja jag har körkort.

Vilket land är roligast att jobba i ?
Jag tycker indien är det roligaste landet jag jobbar.

Vilken är din favorit film?
Min favoritfilm heter Darjeeling Limited och är regisserad av Wes Anderson

Hur är det att vara journalist?
Jag gillar att vara journalist för att jag lär mig nya saker, träffa nya människor varje dag och jag får vara kreativ när jag skapar mina reportage och jag får se massa nytt och resa så jag kan inte tänka mig ett bättre jobb faktiskt.

Foto **Ayyub Jauro** från **Pexels**

Liv& död

att fortsätta framåt.

Av Rasmus Högstedt

2020...Ett så besynnerligt år, fyllt av olika, oväntade katastrofer och oförglömliga omständigheter. Vid årets slut hoppades vi att kanske, bara kanske, äntligen kunde lägga alla våra bekymmer bakom oss och se fram emot ett bättre och ljusare år 2021... (Suck) Sicket tomt, meningslöst hopp det visade sig vara... Eller var de det...?

Det råder inga tvivel om att den nu snart två år långa pandemin har påverkat människor världen över, vissa värre än andra. Våra annars bekväma, vardagliga liv plötsligt utbytta mot restriktioner och distansering, samt känslor av uppgivenhet och sorg då hoppet att en dag återgå till ett normalt samhälle tycks omöjligt och familjers hjärtan gapar tomma då nära och kära tvingats lämna oss alltför tidigt...

Precis som så många andra, kände jag mig till en början trygg och säker i min omgivning trots konstanta påminnelser och uppmaningar till försiktighet i samhället. Föga anade jag att även min värld var på väg att rasa samman framför ögonen på mig...

I början av Januari 2021 fick mina vänner online och jag reda på att två av våra kompisar tragiskt gått bort. Den ena utav dem miste livet till följd av en långt utkämpad sjukdom och nedsatt immunförsvar, den andra av dem, trots våra varningar som föll på föräldrars döva öron, beslöt sig för att ta sitt liv...

I vår lilla internet-familj var de båda otroligt skickliga redigerare men de var också helt otroliga vänner och kommer alltid att minnas och finnas där i våra hjärtan.

"Vi saknar er båda och kommer aldrig att glömma bort er eller tiden vi alla spenderade tillsammans. Må ni vila i frid båda två."

Det sägs ofta att "Det finns ett ljus i slutet av tunneln." Till en början kändes det som en uttjatad, gammal klyscha utan något vidare värde och att vi kanske aldrig skulle lyckas återhämta oss igen. Men så en kväll fick vi ett oväntat, men oerhört glädjande besked, i mitten av januari blev min närmsta vän och hans partner föräldrar till ett länge efterlängtat barn. Vi var alla så glada för deras skull och började genast överösa dem med kärlek, gåvor, dåliga pappa-skämt och krav på att få se bilder på den lilla krabaten så snart som möjligt.

"Ett liv, vare sig gammalt eller ungt, är en skör och ovärderlig gåva, en gåva vi alla välsignats med, men som ofta tas för givet och saknas först efter att det har försvunnit."

Vi firade...När bilder på det nyfödda barnet äntligen dök upp i våra inkorgar och vi fick träffa den nyblivna familjen via videosamtal...

Vi stöttade dem...När tvivel och oro rådde bland de nyblivna föräldrarna fans vi där för dem med råd och kärlek...

Vi grät...När vi fick beskedet att det länge efterlängtade barnet, efter tre dagar, plötsligt hade avlidit till följd av "Plötslig spädbarnsdöd" och lämnade oss totalt förkrossade... Vi sörjde... När kyrkklockorna klämtade och prästen sa sina sista ord innan den lilla urnan tillslut begravdes... Vi fördes närmare varandra...Vissa av oss har känt varandra och varit vänner i flera år, andra har upptäckts eller tillkommit med tiden. Oavsett vad har vi funnits där för varandra och. till råga på efter allt som skett, kommit varandra närmare, kanske mer nu än någonsin...

På grund av pandemin kunde vi inte närvara vid någon av begravningarna, däremot hade vi möjligheten att delta i privata-livesändningar via nätet. Oavsett hur många år av teknologisk utveckling eller framsteg inom virtuell verklighet är det inget i jämförelse med att vara där i verkligheten.

Vid det här laget tänkte vi alla samma sak:

"Är det verkligen såhär allt slutar, är detta farvälet av en era för oss, är de 7/8 år vi spenderat skriva musik och larva oss bortkastad tid...?

Till en början kändes det verkligen så...

Innan vågen av missöden sköljde över oss var vi fullt upptagna med att färdigställa vårt nästa album:

"Aviators - Dreams of the deep"

Som från början var planerat att släppas i januari, men pga emotionell återhämtning såväl som en plötslig inspelning av ytterligare 3 helt nya låtar, flyttades allt fram till mitten av februari. Det lustiga är att vi i början ofta brukade skämta om hur dystert och deprimerande

Forts. ⇨

Liv&
död
att fortsätta framåt.

hela albumet höll på att bli, nu när jag ser tillbaka på den tid som gått och på allt som skett är jag faktiskt inte särskilt förvånad…

Även om det tog oss ett tag, väl medvetna att vi kanske aldrig riktigt blir som förr, började vi sakta men säkert att återhämta oss igen. Vissa anpassade sig rätt fort och gjorde sitt bästa för att hålla humöret uppe, andra tog ett steg tillbaka och tacklade bekymren på sina egna, kreativa sätt. Jag önskar verkligen att jag kunde ha räknat mig själv som en av dem, dock var verkligheten en annan.

Även om jag inte helt håller med om detta, har jag ofta fått höra av vänner och familj att jag, både på gott och ont, har en begåvning att känna av och leva mig in i andras känslor och energier. ibland även långt efter att samtalet är över och jag misstänker att det är just den udda begåvningen som också ledde till att min annars positiva attityd slutligen rasade samman.

Till stor del på grund av allt som hade hänt, mina vänners bortgång, min omvärderade könsidentitet och en allmän brist på någon form av mentalt stöd, föll jag in i en långvarig depression period som varade från slutet av Februari till början av juli, en tid fylld av självmordstankar, funderingar kring självstympning såväl som mardröms fyllda nätter, humörsvängningar och sömnlöshet.

Inte sedan när jag var 12 år hade jag upplevt en sådan djup och rent ut sagt miserabel känsla av misär och uppgivenhet. Precis som förr kände jag nu att livet var totalt meningslöst och precis som förr fann jag mig vid livets rand sent på natten med ett sinne fullt av tankar och benen dinglande över balkongräcket, redo att ta mitt liv…hoppfull att någon, oavsett vem, i den stunden skulle dyka upp och säga att allt blir bra igen…

"Den kvällen stod jag på balkongen med två val och brottades med mina kval. Skulle jag samla mina sista krafter och uppmärksamma alla sår jag gömt eller kliva över kanten och hoppas att allt som skett bara var något jag drömt."

Uppenbarligen - eftersom jag nu trots allt sitter här och skriver detta :) - valde jag att inte ge upp och ta tjuren - mina demoner -vid hornen. Sakta men säkert började jag återfå min styrka och livsglädje igen. Jag har lovat att vara ärlig med mig själv och våga bli sedd som jag är och vara mig själv utan att bry mig om vad andra tycker. Nu efter den tid som gått och jag ser tillbaka på allt som har hänt under året - både gott och ont - känns allting så overkligt på nåt vis, som att jag nyss vaknat upp, osäker på om alla dessa ohyggligheter verkligen hade hänt på riktigt eller om det i själva verket inte var nått mer än en lång och obehaglig dröm…

Augusti, September, Oktober och November fyra månader som flög förbi, fyllda av genuina leenden och nyfunnen kreativitet och snart är julen här! och jag kan ärligt säga att jag är gladare nu än jag har känt mig på flera år…

"Trots allt som skett, önskar jag er alla en riktigt god jul och ett gott nytt år…

"Det är otroligt fascinerande om inte, inspirerande, hur fort saker och ting har förändrats dessa två åren. Som ett folk har vi konfronterats av till synes oslagbara odds: global sjukdom, isolering, död, bråk och förtvivlan, trots det, har vi fortsatt kämpa och bevisat att oavsett vad så kommer vi att stå starka och fortsätta framåt. Vi har tacklat tragedier och vi har omfamnat glädje varthän den än funnits. sorg, hopp, kärlek, tragedi, liv, död, seger och förlust, alla är de vitala bitar i livets stora pussel och är enligt mig allt som gör livet till just ett "liv" och värt att leva för…"

"Till dem av er där ute som lidit så som jag har gjort: Oavsett hur stora eller många dina problem en är eller hur djupt ner dina sår sträcker sig, är självmord och självstympning aldrig lösningen även om de verkar så i stunden. Den snabba vägen är inte alltid den rätta vägen. Du kanske slipper lida, men alla som älskar dig lider så länge de ännu lever. Du kanske anklagar dig själv, tycker att du är värdelös eller att du aldrig borde ha fötts. Skyll inte på dig själv för att du mår dåligt, skyll på dem som inte tar ditt lidande och välmående på allvar, de som påstår och hävdar att du bara överdriver för att du är överkänslig eller bara hittar på för att få uppmärksamhet eller till och med de som lovar att de finns där för dig men syns inte till när du behöver dem som mest, de bär den sanna skulden inte du! Hjälpen, hoppet, kramen eller bekräftelsen du så kärt behöver finns där ute bortom skuggorna, du måste bara orka kämpa en dag till våga göra din röst hörd och sluta gömma dina tårar under kudden, du är stark för att du vågar visa vem du är och vad du känner istället för att spela lycklig hela tiden. hjälp når dem som ropar ut, inte de som håller tyst.

Att hamna på akuten med livshotande skador och kämpa för sitt liv eller bli inlagd på mentalsjukhus och brottas med sina inre demoner. Jag vet inte nåt om hur det är eller hur det känns, inte heller tänker jag låtsas som om jag förstår hur det är för det gör jag inte och förhoppningsvis kommer jag aldrig behöva göra det heller. Jag är tacksam att jag kan räkna mig själv bland dem som sjunkit ner i avgrunden och kravlat sig tillbaka upp igen och att jag blivit en något bättre och lyckligare själ idag än jag än gång var i tiden…"

Redaktionssamtal om nyfikenhet

Nyfikenhet, vad tänker ni?

Ola Det är när man gör olika saker och.. ah... är nyfiken på vad som händer i samhället. Jag är nyfiken. Jag vet inte hur jag ska förklara det. Men jafg tycker om när det händer olika saker och vad som händer i samhället.

Johan jag är också nyfiken. Jag håller med Ola där, nyfiken på vad som händer i världen och i samhället och hur det bygdes upp och så.

Tjalle Jag är bara lite nyfiken. När min familj vill överraska mig så blir jag nyfiken.

Ola Det är väldigt bra att vara nyfiken, men det kanske inte är alla som tycker om att man är lite för nyfiken. Mina kompisar kan tycka jag är för nyfiken ibland. Ibland kanske man säger något som är lite, tja, jag kanske vill blanda sig in i olika samtal som man inte kanske ska vara med i egentligen för att man är så nyfiken.

Johan jag känner också likadant, när jag sitter och hör folk som pratar om tex, stadsministern eller så och sitter och planerar något, så kan det tillexempel nyhet eller så.

Tjalle Jag bryr mig inte om sådant.

Johan om jag känner mig nyfiken, så åker jag in till stan och kollar vad som har hänt, tillexmepel om det händer något i Halland eller andra städer som jag är nyfiken på, tex England eller Danmark, då är jag nyfiken på att åka dit. Jag är lite nyfiken på Vita Huset och vad de gör där och vad de håller på att planera där och hur de resonerar och vad de gör. Jag vill gärna hitta på olika saker och då är man nyfiken.

Ola Om man kan så är jag överallt och kollar på olika saker. Det är väldigt roligt att vara nyfiken, man får ju reda på mer och får veta mer saker om livet. Jag tror man lär känna sig själv lite mer.

Tjalle Jag vill vara mer nyfiken i framtiden. Jag vill göra mer saker och testa nya grejer. Det är svårt nu och ibland svårt att tänka på vad man kan hitta på som är nytt.
Dans och och sånt frågar de mig på boendet om jag vill följa med på och då svarar jag ofta ja.

Johan Om mina föräldrar bjuder ut mig till Skåne eller England så följer jag med direkt. Men om någon frågar om jag ska simma med hajar då säger jag nej, då blir jag nog uppäten direkt.

Ola Jag hade nog vågat simma med hajar, om jag har med någon som har gjort det tidigare.

Tjalle Det är farligt att simma med hajar.

Johan Jag kan tänka mig att åka till djungeln, där finns också farliga djur, tigrar, ormar och de finns ju i djungeln och apor och sånt, panter, björnar. De är livsfarliga. Men jag kan tänka mig att åka dit ändå.

När testade ni något nytt senast utav nyfikenhet?

Ola Jag var nyfiken senast när jag började här. Jag hade aldrig jobbat med tidning tidigare men jag var nyfiken och så valde jag att testa och sen börja jobba här. Att jag var nyfiken gjorde att jag fick ett nytt jobb. Där var min nyfikenhet väldigt bra.

Tjalle Jag vet inte vad jag är nyfiken på än..

Johan Senast jag gjorde något jag aldrig gjort förr var när jag åkte till London och gick på Harry Potter museet. Det var väldigt spännande. Sen var jag präst för första gången för inte så längesen. Det har jag inte gjort någonsin innan, jag var så glad att jag fick testa det.

DRAMALOGEN
KULTURFÖRVALTNINGEN

Halmstad